

РЕШЕНИЕ

№ 247

гр. Варна , 05.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ в публично заседание на двадесети януари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Жана И. Маркова
Членове:	Тони Кръстев Десислава Г. Жекова

при участието на секретаря Мария Д. Манолова
като разгледа докладваното от Тони Кръстев Въззивно гражданско дело № 20203100503675 по описа за 2020 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на „Чернокожеви транспорт“ ЕООД срещу решение № 260283/11.09.2020 г., постановено по гр.дело № 20/2020 г. по описа на РС – Варна, с което съдът е осъдил „Чернокожеви транспорт“ ЕООД да заплати на „Лорен 2017“ ЕООД сумата от 3959.00 лева, представляваща възнаграждение по договор за превоз на товар на основание чл. 372, ал. 1 от ТЗ.

В жалбата се излага, че решението на ВРС е неправилно поради противоречие с материалния закон, необоснованост и допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Жалбоподателят счита, че съдът неправилно е приел исковата претенция за доказана, тъй като по делото не е установено страните да са обвързани с договор. Сочи, че е оспорил доказателствената стойност на предложението заявка-договор, но ищецът не е установил неговата истинност. Наред с това поддържа, че предложението –

заявка за извършване на транспорт, не е прието от насрещната страна, не е валидно потвърдено и потвърждението не е достигнало до предложителя, поради което последният не се счита обвързан от него. Товарителниците не установяват, че транспорта е осъществен именно по представената от ищеца заявка договор, доколкото по тях са посочени трети лица. Относно издадената от ищеца фактура, осчетоводена от ответното дружество поддържа, че с осчетоводяване на фактура не се установяват договорни отношения, тъй като всяка стопанска операция следва да бъде документално обоснована, а не обратното. Отправя до съда искане за отмяна на обжалваното решение, отхвърляне на иска и присъждане на разноски.

В срока по чл. 263 ГПК въззиваемата страна чрез назначения особен представител е подала отговор, с който оспорва жалбата по изложени съображения. Отправя до съда искане за потвърждаване на решението на ВРС и присъждане на разноски.

Постъпилата въззивна жалба е редовна и отговаря на изискванията на чл.260 от ГПК – подадена е от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на обжалване и съдържа останалите необходими приложения, вкл. доказателства за платена държавна такса.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

В настоящия случай съдът намира, че постановеното от ВРС решение е валидно и допустимо, поради което жалбата следва да бъде разгледана по същество.

По предмета на спора:

ВРС е бил сезиран с иск с правно основание чл. 372 ТЗ, предявен от „Лорен 2017” ЕООД срещу „Чернокожеви транспорт” ЕООД, за осъждане на ответното дружество да заплати на ищеца сумата от 3959.00 лева – цена за превоз на товар (козметика), заявен със заявка-договор по маршрут България-Франция и Франция-България, за доставка на който товар са изготвени товарителници CMR и фактура № 9/19.09.2019г.

Твърди се в исковата молба, че „Чернокожеви транспорт“ ЕООД е възложило на ищеца „Лорен 2017“ ЕООД извършването на превоз на стоки (козметика) по маршрут България-Франция (отиване) и Франция-България (връщане), със срок на доставката във Франция 12.09.2019г. и в България – 18.09.2019г. Договореното навло било в размер на 3299.17 лева без ДДС, което следвало да бъде заплатено от ответника 30 дни след получаване на оригинал на CMR и фактура. Твърди се, че ищецът изпълнил поетите задължения, като осъществил възложения му превоз, за което било изготвени и приети без възражения товарителници CMR за всяка една от двете доставки. Издадена била и фактура № 9/19.09.2019г. за дължимото навло. Тъй като ответникът не е изпълнил задължението си да плати цената на превоза, сезира съда с искане за осъждане на дружеството да заплати горната сума.

В срока по чл. 131 ГПК, ответното дружество „Чернокожеви транспорт“ ЕООД депозира отговор на исковата молба, в който изразява становище за неоснователност на иска. Оспорва страните да са били обвързани от валидна облигационна връзка с аргумент, че изпратената заявка-договор не е подписана от страна на ищцовото дружество. Поддържа, че в същата била допусната техническа грешка относно размера на дължимата сума за услугата, между страните били водени преговори за извършване на корекция на цената. Поддържа, че ищецът обещал да изпрати кредитно известие и тогава е следвало да се сключи договор, но това не се случило. Признава, че приложената към исковата молба фактура е осчетоводена при ответника.

Съдът, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата, приема за установено от **фактическа и правна страна** следното:

По делото е представена заявка-договор за автомобилен превоз на товари, видно от която ответникът „Чернокожеви транспорт“ ЕООД е възложил на ищеца „Лорен 2017“ ЕООД извършването на транспорт на козметични продукти по маршрут България-Франция и Франция-България със срок на доставка във Франция 12.09.2019 г. и в България – 18.09.2019 г. Уговореното възнаграждение е в размер на 3299,17 лв. без ДДС (3959 лв. с ДДС) и същото следвало да бъде заплатено 30 дни след получаване на оригинал на ЧМР товарителница и фактура.

Представена е международна товарителница (CMR) за извършен превоз от „Лорен 2017” ООД на товар козметични продукти с бруто тегло 600 кг, с място на товарене с. Козарско, с изпращач „Тивес козметик” ООД и място на разтоварване – Contes, Франция, като в графа 24 от товарителницата е удостоверен факта на получаване на стоката. Представена е и международна товарителница за извършен превоз от „Лорен 2017” ООД на товар с изпращач GPE SAS, място на товарене Сен Вълбас, място на разтоварване гр. София и получател „АТД Фешън Груп“ ЕООД. Факта на получаване на стоката е удостоверен с печата на получаващото дружество „АТД Фешън Груп“ ЕООД.

За извършения международен превоз ищецът е издал фактура № 9/19.09.2019г. за сумата от 3959.00 с ДДС с падеж 24.10.2019г.

По релевираните във въззивната жалба оплаквания съдът намира следното:

Възражението, че от приобщените по делото доказателства не се установява страните да са обвързани с договор е неоснователно.

Обратно на изложеното в жалбата и в становището по съществото на спора, заявката е подпечатана с печат на „Чернокожеви транспорт” ЕООД и е подписана. Съгласно чл. 7, ал. 1 от ТЗ, фирма е наименованието, под което търговецът упражнява занаятието си и се подписва. Поставянето на печат с фирмата на търговеца предполага, че подписът е положен от името на търговеца. Опровергаването на това обстоятелство е в тежест на търговеца. Същественото в случая е, че направеното в отговора на исковата молба възражение е бланкетно – не се обосновава защо положените подпис и печат не трябва да се приемат като изхождащи от „Чернокожеви транспорт” ЕООД. Вместо това ответникът твърди допусната техническа грешка в същата подписана подпечатана с печата на „Чернокожеви транспорт” ЕООД заявка-договор и водене на преговори с ищеца за коригирането ѝ, което противоречи на бланкетното оспорване. Нещо повече, ответникът не ангажира доказателства за така твърдяните преговори във връзка с цената на превоза. Основателен е и доводът на въззиваемия, че при липса на незабавно противопоставяне след получаване на фактурата, договорът, дори да е бил сключен без представителна власт, следва да се счита за потвърден от търговеца на основание чл. 301 от ТЗ.

Представената заявка-договор представлява предложение отправено към превозвача. От представените ЧПИ е видно, че същият е приел предложението и е изпълнил точно възложения му международен транспорт. Ответникът не е възразил за несвоевременно приемане на предложението (чл. 13, ал. 3 от ЗЗД) и не излага факти в такава насока, поради което съдът приема, че заявката-договор обвързва възложителя „Чернокожеви транспорт“ ЕООД. Приемането му с конклюдентни действия е валидно. Обратно на оплакванията в жалбата, товарителниците установяват, че транспортът е осъществен именно по представената от ищеца заявка договор. Не е необходимо лицата, които предоставят, респ. получават товара да съвпадат с лицата по договора за превоз. Възможно е възложителят да действа като спедитор или като превозвач, който възлага изцяло извършването на превоза на друг превозвач, в случая ищеца. (чл. 374, ал. 1 от ТЗ). Номерът на транспортното средство, времето и местата на товарене и разтоварване и видът на товара точно съответстват на възложеното от ответника, поради което не възниква съмнение в точното изпълнение на възложената транспортна услуга.

С осчетоводяването на издадената фактура ответникът е потвърдил, че приема договора и изпълнението. Безпротиворечива е практиката на ВКС, която настоящият състав споделя, че отразяване на парична престация като дължима в счетоводството на ответника /купувач, възложител и т.н./ и ползването на данъчен кредит, съобразно със стойността ѝ съставлява извънсъдебно признание на задължението /р. № 172/13.01.2016 год. по т.д. № 2535 /2013 г. на ВКС, I ТО; р. № 42/19.04.2010 г. по т.д. № 593/2009 г. на ВКС, II ТО, р. № 96/26.11.2009 г. по т.д. 380/2009 г. на ВКС, I ТО; р. № 23/07.02.2011 г. по т.д. 588/2010 г. на ВКС, II ТО и р. № 228/07.01.2015 г. по т.д. № 3597/2013 г. на ВКС, I ТО и др./. Следователно възражението относно значението на фактурата за спорното правоотношение също е неоснователно.

Поради съвпадане на изводите на двете инстанции по съществото на спора, решението на ВРС следва да бъде потвърдено. Съдът препраща и към мотивите на първоинстанционния съд на основание чл. 272 от ГПК.

С оглед изхода от делото, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, право на **съдебно-деловодни разноси** за производството пред ВОС има въззиваемата

страна. Последната не е направила искане в тази насока, поради което съдът не дължи произнасяне по чл. 81 от ГПК.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение № 260283/11.09.2020 г., постановено по гр.дело № 20/2020 г. по описа на РС – Варна

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване (чл. 280, ал. 3 от ГПК).

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____